

Arrest

nr. 66 946 van 20 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2011 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. RONSE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, de heer B.M., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Lipjan en bent u Kosovaars staatsburger. Tijdens de oorlog in Kosovo in 1999 werkte uw vader voor een Servisch bedrijf. Uit veiligheidsoverwegingen moest hij van zijn Servische werkgevers een legeruniform dragen. Ook uw neven hadden een militair uniform gedragen. Nadat de Serviërs Kosovo verlaten hadden, werden jullie door onbekende Albanezen lastig gevallen. Ze verweten jullie als spion te hebben gewerkt voor de Serviërs. Ze kwamen soms binnen in jullie huis en bedreigden jullie. U verliet daarop met uw familie Kosovo in 1999 en trok naar Skopje. Daar kregen uw echtgenote en zoon niet de nodige medische zorgen. Hoewel de dokter uw zoon verschillende keren onderzocht, vond u dat hij uw zoon niet goed behandelde. U kon een algemene klacht hierover indienen via vertegenwoordigers van de vluchtelingen

die jullie klacht dan overbrachten bij het UNHCR. Er veranderde echter niets. Uw echtgenote ging naar een psychiater waar ze wel werd geholpen, maar waar ze omwille van haar jonge leeftijd niet veel medicijnen kreeg. In Macedonië kregen jullie als Rom ook vaak verwijten van zowel Macedoniërs als Albanezen te horen. Jullie keerden niet naar Kosovo terug, behalve enkele dagen in 2009 om jullie Kosovaarse identiteitsdocumenten in orde te maken. Jullie bleven logeren bij een oom omdat jullie huis in Lipjan kapot was. Problemen kenden jullie er niet, maar toch wilde u er niet meer wonen omdat Albanezen Roma er niet met rust laten. Omdat jullie niet thuis waren in Macedonië en jullie niet terug konden keren naar Kosovo, besloten jullie uiteindelijk op 19 december 2010 Macedonië te verlaten. Jullie kwamen naar België waar jullie op 21 december 2010 asiel aanvroegen. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw vluchtelingenkaart van het UNHCR, uitgereikt op 9 augustus 1999; uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 29 augustus 2009; twee geboorteaktes, uitgereikt op 9 juni 1993 en 25 augustus 2009 in Lipjan; uw wooncertificaat, uitgereikt in Lipjan op 25 augustus 2009; uw huwelijksakte, uitgereikt in Lipjan op 2 oktober 2009 en de geboorteaktes van uw kinderen.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst verklaarde u niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat u uw bureu in Lipjan vreest. Zij zijn namelijk op de hoogte van het feit dat uw vader tijdens de oorlog in Kosovo tijdens zijn werkzaamheden als mijnwerker een legeruniform moest aandoen. Hierdoor werd hij als spion aanzien. Ook neven van u droegen een uniform (CGVS, p. 7). Uw echtgenote verklaarde dat ze hierdoor bang was om in Kosovo te verblijven. Toen jullie in Lipjan jullie Kosovaarse documenten gingen regelen, werd ze immers herkend als zijnde de echtgenote van iemand die met Serviërs banden had (CGVS echtgenote, p. 6). In dit verband dient er vooreerst gewezen te worden op het feit dat het hoogst bevreemdend is dat uw vader als mijnwerker een legeruniform zou moeten dragen. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat er op uw vaders legeruniform "Servië" stond geschreven (CGVS, p. 7), gezien Servië in 1999 nog steeds deel uitmaakte van de Federale Republiek Joegoslavië. Dit werpt dan ook twijfels op betreffende de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.

Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u sinds het eind van de oorlog in Kosovo nog verschillende keren naar Kosovo terugkeerde en dat noch u noch uw echtgenote toen problemen kenden. U vermeed immers uw vroegere bureu. Gevraagd waarom u zich dan niet elders in Kosovo kon vestigen, om eventuele problemen met uw bureu, die ondermeer op de hoogte zijn van het feit dat uw vader een uniform droeg, te vermijden, verklaarde u niet meer naar Kosovo te kunnen terugkeren omwille van de algemene situatie voor Roma in Kosovo. U bent een Rom en de Albanezen in Kosovo laten de Roma niet met rust (CGVS, p. 9-10). Deze uitleg is echter geenszins afdoende. Wat de algemene situatie van de Roma in Kosovo betreft, dient er immers gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie van RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Ze is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Lipjan (regio Pristina) in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende

gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Toen uw echtgenote bang was naar aanleiding van het feit dat ze in Kosovo herkend werd als zijnde de echtgenote van een familielid van collaborateurs – voor zover hier nog geloof kan worden aan gehecht (cf. supra) –, diende ze geen klacht in bij de Kosovaarse politie (CGVS echtgenote, p. 6). Er kan evenwel opgemerkt worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Indien de autoriteiten niet op de hoogte gesteld worden van eventuele problemen, kunnen ze vanzelfsprekend ook niet optreden.

Verder haalde uw echtgenote nog aan dat een eventuele terugkeer naar Kosovo niet mogelijk is omdat er geen werk is en bijgevolg ook geen mogelijkheid een woonst te huren (CGVS echtgenote, p. 10). Dit is echter een probleem van louter economische orde en heeft dan ook niet meteen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan er in dit verband nog gewezen worden op het feit dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat betreft uw verblijf in Macedonië, waar u legaal verbleef, verklaarden jullie dat jullie als Roma te maken kregen met verwijten en beledigingen vanwege de plaatselijke bevolking (CGVS, p. 13). Het feit dat jullie door Albanezen en Macedoniërs omwille van jullie etnische origine af en toe beledigd werden kan echter bezwaarlijk gelijkgesteld worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u naar aanleiding van deze problemen nooit klacht indiende bij de hiervoor bevoegde autoriteiten. Ook hier kan opgemerkt worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Indien de autoriteiten niet op de hoogte gesteld worden van eventuele problemen, kunnen ze vanzelfsprekend ook niet optreden. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 de "Sector voor Interne Controle en Professionele Normen" of SVKPS, een interne controleafdeling, opgericht. Het mandaat van de SVKPS omvat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Ten gevolge van de oprichting van SVKPS worden meer en meer politieagenten die schuldig worden bevonden disciplinair gestraft. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Bij de uitvoering van deze wetgeving wordt de Macedonische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Spillover Monitor Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, met opmerkelijke resultaten als gevolg, en aan de zogenaamde community policing. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Macedonisch politieel systeem te verhogen. Met het oog hierop werden "Citizen Advisory Groups" (CAG) opgericht. In dergelijke fora worden burgers, politie en gemeentestructuren samengebracht met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Het resultaat van deze meetings heeft er niet alleen voor gezorgd dat er een betere communicatie en samenwerking is tussen de burgers en de politie, maar heeft tevens een groter vertrouwen van de burger in de politie bewerkstelligd.

In verband met uw opmerking dat jullie omwille van jullie etnische origine gediscrimineerd werden en geen gepaste medische zorgen kregen kan er nog gewezen worden op het feit dat uit jullie verklaringen blijkt dat zowel uw zoon als uw echtgenote wel degelijk op regelmatige basis op controle gingen bij hun arts in Macedonië en onderzocht werden. Zowel uw echtgenote als uw zoon kregen medicatie, die weliswaar niet altijd hielp, en de psychiater van uw vrouw hield ook praat sessies met haar. U gaf bovendien expliciet aan dat de dokter van uw echtgenote een goede dokter was (CGVS, p. 10-13, CGVS echtgenote, p. 7-10). Dat uw zoon in België wel een bril kreeg en in Macedonië niet omdat niemand jullie daar graag had, is een blote bewering die u geenszins aan de hand van concrete elementen kon concretiseren. Naast het feit dat hierboven reeds bleek dat u wel degelijk in Macedonië toegang had tot de medische zorgen en dit gedurende vele jaren, blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal bovendien dat **de Macedonische overheid zich nooit heeft ingelaten met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid, net als het hierboven geciteerde Kosovaarse beleid, gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging.** De Macedonische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Macedonië ook bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet op de Bescherming en Bevordering van de Rechten van Etnische Minderheden. Voornoemde wet voorziet ondermeer in de oprichting van een gespecialiseerd agentschap om de rechten van minderheden te beschermen. Dit onafhankelijk overheidsorgaan heeft tot taak de Macedonische overheid bij te staan met advies over minderhedenaangelegenheden. Bovendien is Macedonië het enige land ter wereld met een Roma minister en met een groot aantal Roma ambtenaren

op hoge overheidsposten. De autoriteiten in Macedonië erkennen bovendien in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen.

Zo neemt de Macedonische overheid in het kader van het reeds hierboven geciteerde “Decade of Roma Inclusion” maatregelen om de toegang van Roma tot de gezondheidszorg te bevorderen.

Het Ministerie voor Gezondheid organiseerde in samenwerking met publieke gezondheidsinstellingen en ter uitvoering van haar programma “Gezondheid voor Iedereen” mobiele medische centra in gebieden waar vooral Roma wonen. Roma-patiënten kunnen bij deze mobiele centra terecht voor een medisch onderzoek. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma, in Macedonië. Tot slot kan nog worden toegevoegd dat er in Macedonië talloze ngo’s actief zijn die de rechten en integratie van Roma verdedigen. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat staan hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, mevrouw S.M., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin afkomstig uit Kosovo Polje en bent u Kosovaars staatsburger. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielrelaas integraal baseert op dezelfde motieven die uw echtgenoot Blerim Miftari in het kader van zijn asielaanvraag reeds aanhaalde. Zo verklaarde u dat u tot de oorlog in Kosovo in 1999 met uw familie in Kosovo Polje woonde. Tijdens de oorlog kwamen gemaskerde mannen jullie huis binnen en sloegen uw vader. Jullie vluchtten in 1999 weg naar Skopje in Macedonië. Door de oorlog was u ziek geworden, u had hoofdpijn en hoorde steeds het lawaai van de oorlog. In Macedonië brachten uw ouders u naar een psychiater. Hij schreef u medicatie voor en praatte met u over het gebeuren. In 2004 leerde u uw echtgenoot kennen en jullie kregen twee kinderen. Uw zoontje kreeg medische problemen aan zijn ogen, maar de dokters in Macedonië hielpen hem niet goed. Jullie gingen heel kort terug naar Kosovo om jullie Kosovaarse identiteitsdocumenten in orde te maken. Daar werd u door twee onbekenden op straat aangesproken met de vraag of u de echtgenote van Blerim was en men zei u dat er voor jullie in Kosovo geen plaats was. U vertelde dit niet aan uw echtgenoot. Eens terug in Macedonië besloten jullie dat het beter was te vluchten en op 19 december 2010 verlieten jullie Macedonië richting België, waar jullie drie dagen later, op 21 december 2010 asiel aanvroegen. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw ontheemdenkaart, uitgereikt op 6 augustus 1999; uw identiteitskaart, uitgereikt op 8 oktober 2009; twee geboorteaktes, uitgereikt op 13 september 2001 en 30 september 2009; en een wooncertificaat, uitgereikt in Lipjan op 2 oktober 2009.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, Blerim Miftari. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

“Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst verklaarde u niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat u uw burens in Lipjan vreest. Zij zijn namelijk op de hoogte van het feit dat uw vader tijdens de oorlog in Kosovo tijdens zijn werkzaamheden als mijnwerker een legeruniform moest aandoen. Hierdoor werd hij als spion aanzien. Ook neven van u droegen een uniform (CGVS, p. 7). Uw echtgenote verklaarde dat ze hierdoor bang was om in Kosovo te verblijven. Toen jullie in Lipjan jullie Kosovaarse documenten gingen regelen, werd ze immers herkend als zijnde de echtgenote van iemand die met Serviërs banden had (CGVS echtgenote, p. 6). In dit verband dient er vooreerst gewezen te worden op het feit dat het hoogst bevreemdend is dat uw vader als mijnwerker een legeruniform zou moeten dragen. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat er op uw vaders legeruniform “Servië” stond geschreven (CGVS, p. 7), gezien Servië in 1999 nog steeds deel uitmaakte van de Federale Republiek Joegoslavië. Dit werpt dan ook twijfels op betreffende de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.

Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u sinds het eind van de oorlog in Kosovo nog verschillende keren naar Kosovo terugkeerde en dat noch u noch uw echtgenote toen problemen kenden. U vermeed immers uw vroegere bureu. Gevraagd waarom u zich dan niet elders in Kosovo kon vestigen, om eventuele problemen met uw bureu, die ondermeer op de hoogte zijn van het feit dat uw vader een uniform droeg, te vermijden, verklaarde u niet meer naar Kosovo te kunnen terugkeren omwille van de algemene situatie voor Roma in Kosovo. U bent een Rom en de Albanezen in Kosovo laten de Roma niet met rust (CGVS, p. 9-10). Deze uitleg is echter geenszins afdoende. Wat de algemene situatie van de Roma in Kosovo betreft, dient er immers gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie van RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Ze is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Lipjan (regio Pristina) in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Toen uw echtgenote bang was naar aanleiding van het feit dat ze in Kosovo herkend werd als zijnde de echtgenote van een familielid van collaborateurs – voor zover hier nog geloof kan worden aan gehecht (cf. supra) –, diende ze geen klacht in bij de Kosovaarse politie (CGVS echtgenote, p. 6). Er kan evenwel opgemerkt worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Indien de autoriteiten niet op de hoogte gesteld worden van eventuele problemen, kunnen ze vanzelfsprekend ook niet optreden.

Verder haalde uw echtgenote nog aan dat een eventuele terugkeer naar Kosovo niet mogelijk is omdat er geen werk is en bijgevolg ook geen mogelijkheid een woonst te huren (CGVS echtgenote, p. 10). Dit is echter een probleem van louter economische orde en heeft dan ook niet meteen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve kan er in dit verband nog gewezen worden op het feit dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiwet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van

de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat betreft uw verblijf in Macedonië, waar u legaal als vluchteling verbleef, verklaarden jullie dat jullie als Roma te maken kregen met verwijten en beledigingen vanwege de plaatselijke bevolking (CGVS, p. 13). Het feit dat jullie door Albanezen en Macedoniërs omwille van jullie etnische origine af en toe beledigd werden kan echter bezwaarlijk gelijkgesteld worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u naar aanleiding van deze problemen nooit klacht indiende bij de hiervoor bevoegde autoriteiten. Ook hier kan opgemerkt worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Indien de autoriteiten niet op de hoogte gesteld worden van eventuele problemen, kunnen ze vanzelfsprekend ook niet optreden. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 de "Sector voor Interne Controle en Professionele Normen" of SVKPS, een interne controleafdeling, opgericht. Het mandaat van de SVKPS omvat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Ten gevolge van de oprichting van SVKPS worden

meer en meer politieagenten die schuldig worden bevonden disciplinair gestraft. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Bij de uitvoering van deze wetgeving wordt de Macedonische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Spillover Monitor Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, met opmerkelijke resultaten als gevolg, en aan de zogenaamde community policing. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Macedonisch politieel systeem te verhogen. Met het oog hierop werden "Citizen Advisory Groups" (CAG) opgericht. In dergelijke fora worden burgers, politie en gemeentestructuren samengebracht met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Het resultaat van deze meetings heeft er niet alleen voor gezorgd dat er een betere communicatie en samenwerking is tussen de burgers en de politie, maar heeft tevens een groter vertrouwen van de burger in de politie bewerkstelligd. In verband met uw opmerking dat jullie omwille van jullie etnische origine gediscrimineerd werden en geen gepaste medische zorgen kregen kan er nog gewezen worden op het feit dat uit jullie verklaringen blijkt dat zowel uw zoon als uw echtgenote wel degelijk op regelmatige basis op controle gingen bij hun arts in Macedonië en onderzocht werden. Zowel uw echtgenote als uw zoon kregen medicatie, die weliswaar niet altijd hielp, en de psychiater van uw vrouw hield ook praat sessies met haar. U gaf bovendien expliciet aan dat de dokter van uw echtgenote een goede dokter was (CGVS, p. 10-13, CGVS echtgenote, p. 7-10). Dat uw zoon in België wel een bril kreeg en in Macedonië niet omdat niemand jullie daar graag had, is een blote bewering die u geenszins aan de hand van concrete elementen kon concretiseren. Naast het feit dat hierboven reeds bleek dat u wel degelijk in Macedonië toegang had tot de medische zorgen en dit gedurende vele jaren, blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal bovendien dat **de Macedonische overheid zich nooit heeft ingelaten met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid, net als het hierboven geciteerde Kosovaarse beleid, gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging.** De Macedonische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Macedonië ook bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet op de Bescherming en Bevordering van de Rechten van Etnische Minderheden. Voornoemde wet voorziet ondermeer in de oprichting van een gespecialiseerd agentschap om de rechten van minderheden te beschermen. Dit onafhankelijk overheidsorgaan heeft tot taak de Macedonische overheid bij te staan met advies over minderhedenaangelegenheden. Bovendien is Macedonië het enige land ter wereld met een Roma minister en met een groot aantal Roma ambtenaren op hoge overheidsposities. De autoriteiten in Macedonië erkennen bovendien in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. **Zo neemt de Macedonische overheid in het kader van het reeds hierboven geciteerde "Decade of Roma Inclusion" maatregelen om de toegang van Roma tot de gezondheidszorg te bevorderen.** Het Ministerie voor Gezondheid organiseerde in samenwerking met publieke gezondheidsinstellingen en ter uitvoering van haar programma "Gezondheid voor Iedereen" mobiele medische centra in gebieden waar vooral Roma wonen. Roma-patiënten kunnen bij deze mobiele centra terecht voor een medisch onderzoek. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma, in Macedonië. Tot slot kan nog worden toegevoegd dat er in Macedonië talloze ngo's actief zijn die de rechten en integratie van Roma verdedigen. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat staan hier immers niet ter discussie."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat staan hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenrecht), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met inbegrip van de algemene zorgvuldigheidsplicht.

In een eerste onderdeel voeren ze aan dat de gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moet beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft. Verzoekers bezitten de Kosovaarse nationaliteit, hetgeen niet betwist wordt door de commissaris-generaal, zodat de gegrondheid van het asielverzoek onderzocht dient te worden ten aanzien van Kosovo en niet Macedonië. Ze vervolgen dat vaste rechtspraak oordeelt dat de verklaringen van de asielzoeker op zichzelf een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Verzoekers herhalen hierbij kort de moeilijkheden die zij destijds in Kosovo hebben ondervonden wegens de professionele activiteiten van de vader van verzoeker. Ze stellen dat het feit dat Servië in 1999 nog deel uitmaakte van de Federale Republiek Joegoslavië, niet belette dat er ook in die periode sprake was van Servische militaire ordetroepen die bijna autonoom konden optreden. Ze verwijzen in dit verband naar een verslag van 15 juli 1999 betreffende de rol van de NAVO tijdens het Kosovoconflict (stuk 3). De motivering in de bestreden beslissing dat de verklaring van verzoekers betreffende het dragen van een Servisch militair uniform “bevreemdend” is, is luidens verzoekers op geen enkel objectief element gestaafd. Verzoekers houden vol een geloofwaardig relaas te hebben uiteengezet zodat ze minstens het voordeel van de twijfel moeten worden gegund. Waar verzoekers verweten wordt geen beroep te hebben gedaan op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten, verwijzen ze naar een arrest van de Raad van 24 februari 2011. Ze voeren aan dat dit arrest bevestigt dat de pertinente vraag er niet in bestaat te weten of verzoekers de feiten al dan niet aan de autoriteiten hebben meegedeeld, maar wel dat ze kunnen aantonen dat ze geen toegang hebben tot effectieve bescherming. Verzoeker merkt hierbij op dat hij op het ogenblik van de gebeurtenissen in 1999 slechts 15 jaar was en bijgevolg niet zelf naar de autoriteiten kon stappen. Er kan hem derhalve niet verweten worden dat hij niet alle in Kosovo voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zou hebben uitgeput. Bovendien stelt hij dat deze klacht sowieso zeer waarschijnlijk zonder gevolg zou zijn gebleven om reden dat het rechtssysteem in Kosovo slecht functioneert en dat de toegankelijkheid voor de minderheidsgroepen sterk onvoldoende is. Verzoekers verwijzen naar een rapport van MRG d.d. 2009 *“Filling the Vacuum: Ensuring protection and Legal Remedies for Minorities in Kosovo”* (stuk 4); de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing international protection needs of individuals from Kosovo*, d.d. 9 november 2009 (stuk 5); een Rapport van Crisis Group Europe d.d. 19 mei 2010: *“The Rule of Law in independent Kosovo”* (stuk 6); het rapport van Amnesty International d.d. september 2010 *“Not welcome anywhere. Stop the Forced return of Roma to Kosovo”* (stuk 7); en een rapport van Human Rights Watch d.d. oktober 2010 (stuk 8). Verzoekers voeren aan dat uit deze rapporten blijkt dat het rechtssysteem in Kosovo slecht functioneert en dat de toegankelijkheid van minderheidsgroepen er sterk onvoldoende is. Verder steunen verzoekers zich op voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, het rapport van Amnesty International van september 2010 en een rapport van Human Rights Watch d.d. oktober 2010 om te weerleggen dat de algemene veiligheidssituatie in Kosovo sterk verbeterd is, om aan te voeren dat er voor Roma te Kosovo geen intern vluchtalternatief openstaat gezien de moeilijke toegang tot huisvesting, onderwijs, werk, sociale voorzieningen en gezondheidszorg, dat de integratiebepalingen dode letter blijven, en dat de systematische discriminatie waaraan Roma in Kosovo onderworpen worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dient beschouwd te worden. Verzoekers besluiten dat de UNHCR de staten oproept om Roma niet naar Kosovo terug te sturen, en dat ook het rapport van Amnesty International van september 2010 als het rapport van Human Rights Watch van oktober 2010 bevestigen dat Roma bij hun terugkeer naar Kosovo een reëel risico lopen op vervolging of een ernstig leed riskeren. Beiden bevestigen dat het terugsturen van Roma in de huidige omstandigheden een inbreuk zou betekenen op het non-refoulement beginsel.

Daarnaast geven verzoekers nog een aantal bemerkingen mee betreffende de situatie in Macedonië. Immers, ook in Macedonië vrezen zij het slachtoffer te worden van systematische discriminatie. Verzoekers verwijzen dienaangaande naar de algemene achtergrondinformatie vervat in het administratief dossier, waarin niet alleen sprake zou zijn van discriminatie, maar zelfs van uitsluiting van Roma op verschillende maatschappelijke domeinen. De commissaris-generaal heeft zich beperkt tot een algemene theoretische weergave van de situatie in Macedonië betreffende de etnische minderheden, maar in de praktijk ziet de situatie er veel minder rooskleurig uit. Zo is er slechts een zeer beperkte vooruitgang gemaakt op het vlak van anti-discriminatiepolitiek en bestaan er geen mechanismen van identificatie, vervolging en bestraffing van alle vormen van discriminatie door gouvernementele en niet-gouvernementele organen. De verschillende verslagen bevestigen dat de

implementatie van de anti-discriminatiwet zeer problematisch is (stukken 9-12). Verzoeker wijst eveneens op het feit dat de samenstelling van de commissie en het beschikbare budget ernstige vragen doet rijzen. Aangaande het initiatief 'The decade of Roma inclusion 2005-2015' bevestigen verschillende bronnen dat de overheid ernstig in gebreke blijft bij de implementatie van de actieplannen die in het kader van vermeld initiatief worden voorgesteld. Discriminatie op basis van etniciteit blijft bestaan in overheidsinstellingen en in het algemeen voor wat betreft de Roma (stukken 13-15). Aangaande de verwijzing naar de actieve ngo's merkt verzoeker op dat deze niet ressorteren onder het toepassingsgebied van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. Deze organisaties kunnen enkel beschouwd worden als actoren van bescherming wanneer zij de staat of een belangrijk deel van haar territorium controleren, hetgeen in casu niet het geval is.

In een tweede onderdeel voeren verzoekers aan dat ze bij een gedwongen terugkeer een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in hun land van herkomst zullen ondergaan. Ze verwijzen hiertoe naar de hierboven ontwikkelde argumenten.

2.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moeten verzoekers toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.3.1. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Artikel 48/4, § 1 van voormelde wet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *"het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats"* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande -en uit verzoekers betoog (*supra*)- volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. De Raad gaat bijgevolg enkel in op het beroep tegen de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ten overstaan van het land waarvan verzoekers de nationaliteit bezitten, *in casu* Kosovo. Verzoekers' kritiek met betrekking tot de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen inzake hun problemen in Macedonië is bijgevolg niet relevant.

2.2.3.2. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Daarenboven dient erop te worden gewezen dat luidens artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, § 2 van voormelde wet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Ook mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Verweerder wijst er terecht op dat indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, de asielaanvraag alleen op basis van dit motief ongegrond kan verklaard worden.

Gelet op de verschillende rapporten die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werden gevoegd, dient te worden vastgesteld dat er in Kosovo wel degelijk afdoende beschermingsmogelijkheden voorhanden zijn en redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5, § 2 van de voormelde wet (stuk 16, Landeninformatie), zoals tevens door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd uiteengezet in de bestreden beslissing. Zo leest de Raad in de Subject Related Briefing van 14 maart 2011 aangaande de veiligheidssituatie in Kosovo voor Roma, Ashkali en Egyptenaren (stuk 16, Landeninformatie), dat Roma in geval van problemen zonder moeilijkheden klacht kunnen neerleggen bij de politie en worden zonder onderscheid naar etnie behandeld (p. 21). De drie gemeenschappen hebben toegang tot rechtbanken en advocaten, en in gevallen die door de wet zijn voorgeschreven, wordt rechtshulp automatisch toegekend. Ook leest de Raad in voormeld rapport dat de in Kosovo aanwezige veiligheidsdiensten over het algemeen hun taken op een professionele en toereikende manier uitoefenen. Er is voldoende bescherming voor de verschillende minderheden, met inbegrip van de Roma, doordat de verschillende politiemachten en de KFOR wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen (p. 25). Verzoekers slagen er met het citeren uit rapporten van 2009 en 2010 niet in deze recentere -d.d. maart 2011-, en op talloze bronnen gesteunde informatie, afkomstig van Cedoca en verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, te weerleggen.

Bijgevolg brengen verzoekers, daargelaten de vraag of de aangevoerde feiten waar zijn, op geen enkele manier bewijzen noch aanwijzingen aan dat de nationale autoriteiten in hun land van herkomst geen bescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade en is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.3.3. Wat betreft de etnische discriminatie waarvan verzoekers in voorliggend verzoekschrift gewag maken, merkt de Raad op dat nergens in de bestreden beslissing betwist wordt dat Roma vaak te kampen hebben met problemen van achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, tewerkstelling en huisvesting. Echter, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekers tonen dit niet *in concreto* aan. Hoewel de algemene situatie voor de minderheden in Kosovo -en met name voor de Roma- moeilijk blijft, is deze algemene situatie niet van aard is om te besluiten dat elke Rom, louter omwille van diens etnische origine een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet met andere woorden steeds *in concreto*, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Verzoekers blijven hier met de verwijzing naar algemene rapporten van MRG, UNHCR, Amnesty International, Crisis Group Europe en Human Rights Watch over de algemene situatie in hun land van herkomst, aldus in gebreke.

2.2.3.4. Voor zover verzoekers de schending aanvoeren van het beginsel van non-refoulement, dewelke vervat zit in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, wijst de Raad erop dat voormeld beginsel een verbod tot uitzetting inhoudt dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. De Raad stelt vast dat verzoekers niet als vluchteling erkend zijn zodat dit artikel niet op hen van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 24 mei 2004, nr. 131.649; RvS 28 april 2004, nr. 130.753; RvS 5 maart 2004, nr. 128.896; Beschikking RvS 24 september 2007, 1311).

2.2.3.5. De beslissingen zijn afdoende gemotiveerd. Verzoekers tonen niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord, waarbij ze de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten. Ze konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

2.3. Verzoekers kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen evenmin in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER